

Arrest

nr. 175 998 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 3 november 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin, in casu haar oom van Spaanse nationaliteit, legaal verblijvend in België.

1.2. Op 28 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan verzoekende partij op 3 mei 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven zijn de volgende:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2015 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voornaam: I. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: A. Z. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.11.2015 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde H. E. I., A. (...) geboren op (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten taste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring ten lasteneming opgemaakt te A. Z. (...) d.d. 04.11.2015. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van een tenlasteneming van betrokkene door de referentiepersoon.

-Foto's met zelf bijgeschreven informatie, deze bijschriften zijn verklaringen op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van wie op de foto's staat. Bijgevolg kunnen we dit niet aanvaarden als afdoend bewijs dat betrokkene reeds vroeger deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

-Handgeschreven verklaring door derde, met betrekking tot de huidige domicilie van betrokkene. Deze verklaring wordt gestaafd door de gegevens in het Rijksregister.

-Inburgeringscontract op naam van betrokkene bij vzw Integratie en Inburgering Antwerpen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Enerzijds blijkt uit de beschikbare gegevens dat hij weliswaar momenteel in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, echter blijkt niet dat dit reeds het geval was in Marokko. Anderzijds toont de referentiepersoon niet aan ooit in Marokko woonachtig te zijn geweest. Volgens het rijksregister woont de referentiepersoon sedert 28.05.2013 (komende van Santantoni, Spanje) onafgebroken in ons land.

Tevens blijkt niet uit de ontvangen documenten dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, noch werd er afdoende aangetoond dat betrokkene financiële steun ontving in het land van oorsprong van de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien hebben zowel betrokkene als de referentiepersoon niet afdoende aangetoond niet ten laste te vallen van de Belgische overheden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

1.3. Blijkens de informatie door de verwerende partij overgemaakt aan de Raad, heeft de verzoekende partij op 15 juli 2016 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend in haar hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin (bijlage 19ter). Verzoekende partij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig van 15 juli 2016 tot 15 januari 2017.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 52 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht, conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel wordt weergegeven als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte stelt dat er niet zou zijn aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn oom of dat men deel uitmaakt van het gezin. Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 vele stavingsstukken werden neergelegd die aantonen dat men deel uitmaakt van het gezin en dat men ten laste is, zowel in België als in Marokko. Voormelde bepaling stelt dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft neergelegd van hij onvermogen is, in het verleden en heden, zowel in Marokko als in België, en dat hij deel uitmaakt en ten laste is van het gezin. Dat er onder andere attesten werden neergelegd van de bevoegde administratieve overheden in het land van herkomst. Zo wordt een attest afkomstig uit het land van herkomst neergelegd dat verzoeker ten laste is

van de referentiepersoon. Welk document de verwerende partij dan wel zou verlangen van verzoeker is een compleet raadsel. Verder blijkt uit het administratieve dossier ook dat men op hetzelfde adres woont.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoeker, naast de weigering van zijn verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of zelfs artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Verzoeker heeft uiteraard de mogelijkheid om bijkomende stukken te verzamelen dat hij wel degelijk ten laste is of deel uitmaakt van het gezin, en een nieuwe aanvraag in te dienen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook genomen met een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 58 Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat hij deel uitmaakt van het gezin die instaat voor zijn levensonderhoud, vloeit hieruit voort dat hij ten laste is van zijn oom die hem onderhoudt, minstens dat hij deel uitmaakt van het gezin. Verzoeker heeft niets meer verloren in zijn land van herkomst. Hij heeft aldaar geen inkomsten, wordt daarentegen financieel ondersteund door de oom, met wie hij klaarblijkelijk een gezin vormt.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij kunnen vertellen dat de overgemaakte stukken officiële documenten betreft van de Marokkaanse overheidsdiensten, had hij bijvoorbeeld documenten kunnen neerleggen omtrent vorige adressen, vorige jaren, inkomsten van zijn oom, enz. zo de Dienst Vreemdelingenzaken dit relevant meent te vinden. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn oom.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, artikel 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM. In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de verzoekende partij het recht op verblijf wordt geweigerd nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of van diens gezin deel uitmaakte in de periode voorafgaand aan de aanvraag, zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt eveneens verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Verzoekende partij verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waarin gesteld wordt dat de bijlage 20 "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Hieruit leidt zij af dat de gemachtigde in dergelijk geval over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen impliceert dat het hem toekwam in casu te preciseren waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Een enkele verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering.

De Raad kan verzoekende partij bijtreden waar zij aanhaalt dat uit de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geen verplichting kan worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.050). Echter, de Raad stelt vast dat het bestreden bevel wel degelijk een eigen motivering bevat. Zoals eerder aangegeven wordt in het bestreden bevel, na de weigering van het recht op verblijf, immers gemotiveerd dat "*het legaal verblijf in België is verstreken*". De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar standpunt dat het bestreden bevel niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In casu ligt geen schending voor van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing verder inhoudelijk en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit.

3.3. De in punt 1.1. vermelde verblijfsaanvraag van verzoekende partij was gesteund op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) van 3 november 2015 de volgende documenten heeft voorgelegd:

- haar (gelegaliseerde) geboorteakte (+ paspoort),
- de (gelegaliseerde) geboorteakte van de vader,
- de (gelegaliseerde) geboorteakte van haar oom, in casu de referentiepersoon.

Verzoekende partij wordt uitgenodigd om binnen de drie maanden, dit is ten laatste op 3 februari 2016, de volgende documenten neer te leggen: *“Bewijs dat hij/zij in het land van herkomst ten laste is van EU'er OF deel uitmaakt van gezin EU'er”*.

Op 1 februari 2016 worden de volgende documenten overgemaakt door de toenmalige raadsvrouw van verzoekende partij:

- een (gelegaliseerd) attest van tenlasteneming, opgesteld op 4 november 2015 in Marokko,
- kopieën van een tiental foto's met enkele handgeschreven aanwijzingen,
- een handgeschreven verklaring d.d. 1 februari 2016, opgesteld door een derde met betrekking tot het verblijfsadres van verzoekende partij,
- een inburgeringscontract tussen de verzoekende partij en vzw Integratie en Inburgering Antwerpen/Onthaalbureau.

De gemachtigde stelt vast dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Hij stelt dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekende partij in België deel uitmaakt van diens gezin, doch dat er niet wordt aangetoond dat dit tevens het geval was toen verzoekende partij nog in Marokko verbleef. Met betrekking tot de voorgelegde stukken wordt dienaangaande gesteld dat de bijgebrachte foto's met zelf bijgeschreven informatie verklaringen op eer betreffen, die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, waardoor deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van wie op de foto's staat. Bijgevolg kunnen deze stukken ook niet worden aanvaard als bewijs dat de verzoekende partij vroeger (in haar land van herkomst) reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, in casu haar oom.

Vervolgens stelt de gemachtigde dat uit de ontvangen documenten evenmin blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag om een verblijfskaart reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft immers niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, noch werd er afdoende aangetoond dat verzoekende partij financiële steun ontving in haar land van herkomst. Wat betreft de desbetreffende bewijsstukken die werden voorgelegd, motiveert de gemachtigde dat het attest van tenlasteneming een verklaring op eer betreft, die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Om die reden kan het voorgelegde attest niet in overweging worden genomen als afdoende bewijs van een tenlasteneming van verzoekende partij door de referentiepersoon.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk voldoet aan de vereisten zoals bepaald in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde geheel ten onrechte stelt dat niet zou zijn aangetoond dat zij ten laste is van haar oom of dat zij deel uitmaakt van diens gezin. Zij onderstreept dat zij, conform de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, "*vele stavingsstukken*" heeft neergelegd die aantonen dat zij ten laste is van haar oom en dat zij te zijnen laste is, zowel in België als in Marokko. Verzoekende partij voert specifiek aan dat zij "*ontegensprekelijk het bewijs heeft neergelegd*" dat zij "*onvermogen*" is, in België en in Marokko. Zo werd onder meer een attest neergelegd opgesteld door de bevoegde administratieve overheden in haar land van herkomst waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Welke documenten de gemachtigde dan wel zou verlangen, is haar een raadsel. Verzoekende partij benadrukt verder dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op hetzelfde adres als haar oom woont.

Verzoekende partij besluit dat verwerende partij door een dergelijk handelen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen. Door geen rekening te houden met de voormelde documenten, schendt de gemachtigde eveneens "*artikel 47/1 en volgende*" van de Vreemdelingenwet en handelt hij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit

3.6. In de bestreden beslissing wordt daarentegen wel gesteld dat verzoekende partij middels de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar oom, de referentiepersoon, en dat zij evenmin heeft aangetoond reeds in haar land van herkomst deel uit te maken van diens gezin. Om die reden is in casu niet voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit motief wordt door de verzoekende partij betwist.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*" vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij

verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op zgn. ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van dit arrest:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de

eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden “ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip “*land van herkomst*” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest Rahman, in casu van verzoekende partij te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – dat zij aantoonst reeds van voor haar aankomst in België ten laste te zijn van haar oom of dat zij aantoonst reeds van voor haar aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Aangezien de gemachtigde stelt dat niet aan deze voorwaarde werd voldaan, doet de vraag of verzoekende partij in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat zij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. Het betoog dienaangaande wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De Raad merkt nog op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn, een nauwkeurig onderzoek vereist van de persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger. Deze vereiste wordt eveneens weergegeven in artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan de schending eveneens wordt aangehaald in het verzoekschrift.

Betreffende de kritiek dat de gemachtigde geheel ten onrechte heeft gesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in haar land van herkomst deel uit te maken van het gezin van haar oom of in haar land van herkomst te zijn ten laste te zijn geweest, waarbij zij verwijst naar de “*vele stavingsstukken*” die zij heeft voorgelegd en waaruit het tegendeel zou blijken, blijkt uit nazicht van het administratief dossier en uit bovenstaande weergave van de voorgelegde stukken in het kader van de aanvraag, dat de gemachtigde bij zijn conclusie – dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin – rekening heeft gehouden met alle voorgelegde documenten. Zoals gesteld heeft de gemachtigde op basis van deze documenten besloten dat er geen afdoende bewijs werd voorgelegd van het ten laste zijn in het land van herkomst. Noch werd op afdoende wijze aangetoond dat verzoekende partij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Nu blijkt dat deze vaststellingen steunen op een beoordeling van alle voorgelegde documenten in het kader van de aanvraag, kan verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar kritiek dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de voorgelegde bewijzen en dat hij de aanvraag niet ernstig en grondig heeft onderzocht. Verzoekende partij houdt vast aan haar standpunt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat wel degelijk is voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Het zich louter niet akkoord verklaren met de motieven van de bestreden beslissing, waarbij nogmaals wordt verwezen

naar de neergelegde documenten, die wel degelijk door de gemachtigde in acht werden genomen, zoals blijkt uit een vergelijking tussen de motieven in de bestreden beslissing en de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, volstaat niet om aan te tonen dat de voormelde conclusie van de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1, 47/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit is. Verzoekende partij concretiseert niet met welk stukken precies geen rekening zou zijn gehouden noch zet zij uiteen welke stukken onjuist werden beoordeeld.

Waar verzoekende partij nog specifiek verwijst naar “een attest afkomstig uit het land van herkomst”, “van de bevoegde administratieve overheden in het land van herkomst”, waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon (in het land van herkomst), wijst de Raad er nogmaals op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een dergelijke “Verklaring ten lasteneming” een verklaring op eer betreft, die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, zodat dit document om die reden niet in overweging kan worden genomen als afdoende bewijs van tenlasteneming door de referentiepersoon. Ook hier beperkt verzoekende partij zich tot het louter opnieuw verwijzen naar het reeds beoordeelde document, vergezeld van de stelling dat deze verklaring wel degelijk voldoende aantoont dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat zij zich afvraagt welk document de gemachtigde dan wel zou verlangen. Een dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Hierbij wordt volledigheidshalve nog opgemerkt dat het de verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, toekomt om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de in artikel 41/1, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met alle voorgelegde bewijsstukken, doch dat hij tot de vaststelling is gekomen dat niet (afdoende) werd bewezen dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat evenmin werd aangetoond dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekende partij toont niet aan dat deze conclusie berust op een onzorgvuldige of onjuiste feitenvinding, in strijd met de artikelen 41/1 en 41/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit. Zij toont evenmin aan dat de vaststellingen van de gemachtigde kennelijk onredelijk zijn.

3.7. Het hoorrecht dat verzoekende partij ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, is niet gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34).

In casu werd verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 41/1 van de Vreemdelingenwet, de kans geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon haar hoorrecht nuttig uitoefenen en alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Het gegeven dat de elementen die verzoekende partij heeft voorgelegd niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, impliceert niet dat de verwerende partij haar de mogelijkheid heeft ontnomen om haar standpunt op nuttig en daadwerkelijke wijze kenbaar te maken. (cf. RvS 25 februari 2016, nr. 11.812 (c))

Het kwam immers toe aan verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de in artikel 41/1, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarden. In het kader van een wederkerig bestuursrecht is de verzoekende partij aldus evenzeer gehouden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van haar hoorrecht. Zij heeft immers de in punt 3.4. reeds opgesomde stukken voorgelegd.

De bestreden verblijfsweigering dateert van 28 april 2016, dit is ruimschoots na de toegekende termijn van drie maanden om bewijsstukken voor te leggen van het feit dat verzoekende partij “in het land van

herkomst ten laste is van de EUR'er OF deel uitmaakt van gezin EU'er" en zes maanden nadat verzoekende partij haar verblijfsaanvraag indiende. De verzoekende partij had dus ruimschoots de kans om alle nuttige inlichtingen te laten gelden die zij in de verblijfsaanvraag kan en moet uiteenzetten en haar standpunt dienaangaande op daadwerkelijke wijze kenbaar te maken. Er wordt in casu niet betwist dat dit een redelijke termijn was om concrete bewijzen aan te brengen dat verzoekende partij voldoet aan de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.

Uit het administratief dossier en de bestreden verblijfsweigering blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij waarvan hij kennis had. Zoals reeds werd gesteld in punt 3.5. heeft de gemachtigde in dit kader met name rekening gehouden met alle door verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken.

Op basis van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij zoals deze voorlagen en waarvan hij kennis had op het moment van de bestreden verblijfsweigering, besluit de gemachtigde dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht als *"ander familielid van een burger van de Unie"*, conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten immers niet dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Tevens blijkt niet uit de ontvangen documenten dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag om gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekende partij haalt aan dat zij *"had kunnen vertellen dat de overgemaakte stukken officiële documenten betreft van de Marokkaanse overheidsdiensten"*. Voor zover zij hiermee opnieuw verwijst naar de *"verklaring ten lasteneming opgemaakt te Ain Zohra d.d. 01.11.2015"*, kan opnieuw worden verwezen naar de uiteenzetting dienaangaande in punt 3.5. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het gegeven dat dit document werd opgesteld door een ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente *"Ain Zohra"*, in de provincie *"Driouch"*, te Marokko, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het een verklaring op eer betreft, hetgeen duidelijk blijkt uit de inhoud van dit document.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij *"bijvoorbeeld documenten (had) kunnen neerleggen omtrent vorige adressen, vorige jaren, inkomsten van zijn oom enz."*, merkt de Raad eerst op dat verzoekende partij op genoegzame wijze en binnen een redelijke termijn de kans werd geboden om dergelijke bewijsstukken voor te leggen, doch in casu heeft nagelaten om deze voor te leggen. Verzoekende partij zet niet uiteen waarom zij dit niet heeft gedaan, noch licht zij toe dat zij hiertoe verhinderd werd. Bovendien wordt slechts melding gemaakt van *"vorige adressen"*, *"vorige jaren"*, *"inkomsten van zijn oom"* *"enz."*, zonder enige verdere toelichting en zonder dat dergelijke stukken worden voorgelegd. Verzoekende partij beperkt zich tot een vage en uiterst beknopte omschrijving, hetgeen hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat het elementen betreft die van aard zijn dat zij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad besluit dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij zijn gehoord, haar verklaringen en bijkomende stukken ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aannemelijk.

3.8. Verzoekende partij stelt dat zij een gezinsleven leidt met haar oom in de zin van artikel 8 van het EVRM en zij betoogt de *"de bestreden maatregel"* een onevenredige inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

3.9. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing(en).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen verzoekende partij en haar oom.

In het voormelde arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen."*(§32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *"andere familieleden van een burger van de Unie"*: *"de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *"ten laste"* te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er *"nauwe en duurzame familiebanden met een*

burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden” dienen te worden gestaafd, door aan te tonen er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” (“*ten laste*”), “*ernstige gezondheidsredenen*” of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het familielid ten laste is van referentiepersoon, of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen familieleden – die niet vallen onder de in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde familieleden – en de burger van de Unie worden vereist. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat “*betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.*” en “*Tevens blijkt niet uit de ontvangen documenten dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.*” Uit de bovenstaande bespreking blijkt dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit tot deze vaststellingen is gekomen.

Er wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij reeds van voor haar aankomst in België “*ten laste*” was van haar oom of dat zij toen al deel uitmaakte van het gezin van haar oom. Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning met haar oom, toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met haar oom dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoekende partij toont niet aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Uit het administratief dossier blijkt dat een scheiding tussen verzoekende partij en haar oom zich in het verleden reeds heeft voorgedaan en dat verzoekende partij pas in november 2015 op het Belgische grondgebied is toegekomen.

Gezien het gebrek afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar oom, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar oom niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben. Verzoekende partij zet verder niet uiteen hoe de relatie met haar oom onderdeel uitmaakt van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

3.10. Zoals reeds werd aangehaald in punt 1.3., werd de Raad door de verwerende partij op de hoogte gesteld van het gegeven dat de verzoekende partij op 15 juli 2016 een nieuwe aanvraag van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend (bijlage 19ter) en dat zij als gevolg hiervan in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig van 15 juli 2016 tot 15 januari 2017.

In het kader van deze aanvraag om gezinshereniging beschikt verzoekende partij derhalve momenteel opnieuw over een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht in afwachting van een beslissing. Zij kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat haar legaal verblijf in België is verstreken op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, raakt een attest van immatriculatie niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf.

Dit betekent dat het bestreden bevel ingevolge de afgifte van een attest van immatriculatie, als gevolg van deze aanvraag om gezinshereniging, en het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht minstens als impliciet doch zeker ingetrokken moet worden beschouwd (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c), RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c) en RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

In zoverre onderhavig beroep is gericht tegen het bestreden bevel, stelt de Raad vast dat het belang van verzoekende partij, om voormelde redenen, verloren is gegaan. Dit wordt door de raadsman van verzoekende partij beaamd. De verwerende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 26 februari 2015 (J.N. t. Nederland), zonder evenwel deze verwijzing verder te concretiseren. Bij gebrek aan concrete toelichting volstaat het vast te stellen dat dit arrest een uitlegging geeft aan richtlijn 2008/115/EG geeft en de invloed van het indienen van meervoudige asielaanvragen op een terugkeerbesluit bespreekt. Verwerende partij maakt niet aannemelijk dat een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op dit concreet geval – in casu een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Unieburger – zonder meer aan de orde is. Artikel 2, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG stelt immers duidelijk dat deze richtlijn niet van toepassing is op “*personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscode.*” Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscode definieert “*personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen*” als “*de burgers van de Unie in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;*”.

3.11. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit worden niet aangetoond. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aannemelijk. Een schending van artikel 8 EVRM wordt ook niet aangetoond.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES